SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, AUGUST 28, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 28-го СЕРПНЯ 1993. Ч. 164. РІК C.

ПІКЕТУЮТЬ КАБІНЕТ МІНІСТРІВ

Київ (УНІАР). — Тут у середу, 25-го серпня, Київська міська організація Руху розпочала пікетування Кабінету Міністрів. Як пояснив кореспондентові УНІАР голова Печерської районної організації Руху Едуард Добжанський, акція проводиться з метою не допустити підписання прем'єр-міністром України Леонідом Кучмою угоди про створення економічного союзу. На думку члена ради Київської крайової організації НРУ Мирослава Горбатюка, нинішня ситуація є свідченням „бездарности Уряду", котрий не може знайти шляху до виходу з кризи, не наражаючи на небезпеку суверенітет України. Він звинуватив у поглибленні економічної кризи владу, що інтеґрувалася з донецькою мафією. Київські рухівці плянують передати низку вимог безпосередньо Урядові України.

У середу відбулося чергове засідання Кабінету Міністрів під головуванням Л. Кучми. Затверджено декрет про оподаткування, державний контракт, державне замовлення, про лібералізацію зовнішньоекономічної діяльности, про квоти і ліцензії. З питань соціяльного захисту населення розглянуто і визначено розмір мінімальної доплати на хліб і цукор. Для працюючих це буде 30,000 карбованців на місяць, для непрацюючих — 20,000 крб. Мінімальна пенсія відтепер становитиме 40,000 карбованців на місяць. Прожитковий мінімум сьогодні в Україні виносить 70,000 карбованців.

Учасники засідання ознайомилися з проєктом програми дій Уряду на вересень-грудень цього року і не весь наступний рік. Мова йшла про напрямки урядової діяльности в економічній і соціяльній сферах. Гострі дискусії виникли під час обговорення причин різких коливань курсу рубля, долара і німецької марки минулого тижня.

На торгах Української Міжбанківської Валютної Біржі, в яких взяли участь 25 банків, зафіксовано курс карбованця і російського рубля такий: 15 карбованців за 1 рубель. Банківські ділери передбачають підвищення курсу карбованця до долара ЗСА.

З'ЇЗД ЛЕМКІВ У ЛЬВОВІ

У Львові від 8—10-го жовтня ц. р. проходитиме Перший світовий конгрес Світової Федерації Лемків. За дальшими інформаціями слід звертатися до Управи СФЛ: World Lemkos Federation, 508 Parsons Dr., Syracuse, N. J. 13219; tel.: (315) 488-3615.

Делеґація Бундестаґу перебуває в Україні

Київ (УНІАР). — В столиці України з офіційною візитою перебуває делеґація парляменту Німеччини на чолі з головою комісії з правних питань Горстом Айнманом. Члени делеґації знайомляться з організацією праці постійних комісій українського парляменту. Заступник голови комісії Верховної Ради України з питань законодавства і законности Анатолій Ткачук ознайомив німецьких парляментаристів з характером праці народних депутатів у комісіях. Гості з Німеччини розглянули працю українських колег над проєктом закону про вибори українського парляменту.

Програма праці делеґації в Україні передбачає низку зустрічей на рівні міністерств та державних управлінь. Запляновано також поїздка до Республіки Крим.

ВІДЗНАЧИЛИ 50-ЛІТТЯ ДИВІЗІЇ „ГАЛИЧИНА"

Київ (УНІАР, ПСУ). — Тут 21-го серпня відзначено 50-річчя створення Першої Української Дивізії УНА „Галичина". Такі ж відзначення відбулися у Львові та інших містах України. В столиці України в святкуванні взяли участь колишній Президент УНР в екзилі Микола Плав'юк і заступник голови Проводу ОУН Павло Дорожинський.

Ці відзначення викликали гостру реакцію совєтських ветеранів Другої світової війни, що довело до зміни в останній хвилині місця конференції в Києві. Науково-практична конференція була перенесена з Будинку Офіцерів до Будинку Художників, щоб уникнути конфлікту.

Професор історії Тарас Гунчак сказав кореспондентові УНІАР, що „при з'ясуванні правди про Першу Українську Дивізію УНА „Галичина" слід не забувати про штучні стереотипи, створені тодішніми органами влади в Галичині для виправдання своєї політики". Саме під цим кутом, на його думку, і треба проводити науково-практичні конференції для з'ясування ще однієї трагічної сторінки українського народу.

У резолюції науково-практичної конференції порушується питання перед Верховною Радою про повне визнання вояків дивізії та прирівняння їх у правах з іншими учасниками Другої світової війни. Політичним і громадським об'єднанням учасники конференції запропонували проводити конференції, туристичні поїздки та інші акції, які сприяли б злагоді та громадянському мирові, поширювали правду про патріотів-дивізійників, вшановували загиблих дивізійників і впорядковували могили. Запропоновано також створити під егідою Спілки Офіцерів України ветеранську організацію колишніх військовиків різних формацій, які стоять на засадах незалежної соборної держави.

Колишні вояки Дивізії „Галичина" під час святкування наголосили на доцільности справедливого трактування історичної необхідности українського військового формування в той час, коли нашу землю шматували московські й німецькі окупанти. Метою організації дивізії було утворення військового формування, яке мало стати основою збройних сил України. Дивізійники прагнули осягнути військову науку, отримати зброю і стати на захист України, як це вчинили січові стрільці в добу визвольних змагань 1917—20 років. Вже давно знайшли примирення всі країни, які воювали в Другій світовій війні. У молодій українській державі також пора дійти злагоди, забувши старі образи і непорозуміння, заради щасливого майбутнього. „Маємо шукати не за тим, що нас роз'єднує, а тим, що єднає", — підкреслили учасники святкувань.

Архів розсекретив документи про вбивство Дж. Кеннеді

Вашінґтон. — У понеділок, 23-го серпня, національний архів розсекретив 800,000 сторінок різних документів, що стосуються вбивства президента Джана Кеннеді. „90,000 документів, — уточнила в розмові з кореспондентом газети 'Ю-Ес-Ей Тудей' співробітниця архіву Стефані Аллен. — Документи з архіву Сі-Ай-Ей, різних комісій Конгресу, документи комісії Воррена..." Навіть поверхове знайомство з ними показує, що нема ніяких фактів, які суперечили б висновкам Комісії Ерла Воррена про те, що вбивця президента Дж. Кеннеді, Лі Гарві Освальд, діяв сам один.

Комісія, яку очолював голова Верховного суду Е. Воррен, прийшов в 1964 році до висновку, що Лі Освальд не мав помічників і що він стріляв у президента Дж. Кеннеді, який їхав у відкритому авті по вулиці Далласу, з вікна шостого поверху складу шкільних підручників. У розпорядженні комісії були тисячі документів. Деякі з них не опубліковані досі. Деякі були опубліковані раніше, а тепер публіка має можливість ознайомитися з черговою порцією вчорашніх документів.

Оприлюднені документи включають раніше засекречені папери з архівів Сі-Ай-

(Закінчення на стор. 3)

85-ЛІТТЯ 217-ГО ВІДДІЛУ УНС

Рочестер, Н. Й. — Братство св. Йосафата — 217-ий Відділ Українського Народного Союзу в Рочестері, Н. Й., відзначить 85-літній ювілей своєї праці в неділю 19-го вересня ц. р. О год. 11:30 відправиться Свята Літургія в церкві св. Йосафата, а год. 1:30 по полудні відбудеться ювілейний обід із мистецькою програмою в залі школи св. Йосафата. Квитки на обід можна закупити у фінансового секретаря Стефана Приймака, Анни Васьків і у крамничці „Мозаїка" до 12-го вересня.

Вибрано „Міс Союзівку" на 1994 рік

Союзівка. — Тут на оселі Українського Народного Союзу в суботу, 21-го серпня в приміщенні концертової залі „Веселки" окреме жюрі в складі головних радних УНС Ани Дидик-Петренко; Володимира Кваса та д-р Теодозії Савицької і Василя Гречинського обрало „Міс Союзівку" на 1994 рік.

Під час коронації (зліва): „Міс Союзівка" А. Мельник з дружками О. Мисак і Я. Боднарук.
(Світлина Роман Воронович, „Український Тижневик")

Це почесне звання серед вродливих красунь української громади здобула Адріянна Мельник з Ню Гейвен, Кони. Адріяна є дочкою Христини з Добчанських і Мирона Мельників, їй 19 років. Вона закінчила перший рік навчання у Колюмбійському університеті, є членкою Пласту та редакторкою юридичного журналу Колюмбійського університету. Її замилування — це гра на фортепіяні та пристрасть до українських народних пісень. Є членкою 414-го Відділу УНС в Ню Гейвені.

Першою дружкою жюрі обрало Олександру Наталію Мисак з Філядельфії. Олександра є дочкою Теклі і Михайла Мисаків. Їй 22 роки, студентка Темпл університету та медсестерської школи при лікарні Мек-Керрі-Місерікордія лікарні. Вона є пластункою, членкою танцювального ансамблю „Волошки", жіночого хору „Русалка", церковної молодечої організації при парафії Христа Царя та президентом шкільного Медичного клюбу. Була також учасником спонзорованого УНСоюзом проєкту навчання англійської мови в Україні. Цікавиться малярством, музикою, риболовством і любить читати. Є членкою 83-го Відділу УНС.

Другою дружкою жюрі вибрало Яру Боднарук з Клярендон Гіллс поблизу Чикаго. Вона є дочкою Віри і Богдана Боднаруків. Їй 18 років, закінчила середню школу і вступає на перший рік університетських студій. Також закінчила Школу Українознавства іспитом зрілости — матурою. Є пластункою вірлицею, новацькою сестричкою, поміч-

(Закінчення на стор. 3)

БОСНІЙСЬКІ ХОРВАТИ ПРОГОЛОСИЛИ ВЛАСНУ ДЕРЖАВУ

Београд. — У вівторок, 24-го серпня, боснійські хорвати проголосили „хорватську республіку Герцеґ-Боснія", яка увійде до складу майбутнього союзу республік Боснії і Герцеґовини. Фактично це державне утворення існує вже понад рік, однак керівники хорватської громади, з тактичних міркувань, не квапилися з офіційним проголошенням своєї держави.

Провід партії Хорватська демократична співдружність відкинув ту точку женевського проєкту майбутнього устрою Боснії, яка передбачала передання міста Мостара під тимчасову опіку Европейської спільноти. Мостар проголошено столицею Герцеґ-Боснії. Як відомо, не менше половини населення Мостару складають мусулмани. Тепер вони оточені хорватськими військами в лівобережній частині міста. На думку спостерігачів, слід чекати „етнічних очищень". Хорвати вкінці пропустили в мусулманську частину Мостара гуманітарний конвой ООН з харчами і медикаментами.

Мусулманське керівництво Боснії і Герцеґовини проголосило загальну мобілізацію. В армію можуть голоситися всі, хто здатний носити зброю.

Відкрилася виставка про голод

Київ (УНІАР). — Тут у Національному Музеї Історії України відкрита виставка на тему: „Голодомор: хроніка і факти". Її експозиція подає правдиві інформації про українське селянство, що стало жертвою голоду-геноциду, спровокованого тоталітарною системою.

Виставка складається з двох частин: перша знайомить із документальними матеріялами трагедії 1931—33 років, друга засвідчує офіційне всенародне вшанування пам'яті жертв голоду на державному рівні після багатьох років замовчування самого факту трагедії.

На виставці показують фільм „Жнива розпачу", знятий у Канаді. Документальні кадри з часів колективізації, розкуркулювання, спогади очевидців про репресії під час хлібозаготівельної кампанії 1931—33 років ілюструють і пояснюють найбільшу трагедію в історії України, яка забрала життя понад 7 міл. людей. Архівні матеріяли голоду відкриті й щодня поповнюються новими документами і фактами.

Фільм „Жнива розпачу" покажуть на телевізії в Ню Йорку

Ню Йорк. — Тут публічна телевізійна мережа WNYC 11-го і 12-го вересня показуватиме документальну стрічку „Жнива розпачу" про голод в Україні 1932—33 років, щоб в цей спосіб приєднатись до відзначень цієї скорботної дати в Україні. Глядачам необхідно перевірити з телевізійною мережою WNYC точні години показу фільму.

Мережа WNYC працює на 31 руслі для метрополії Ню Йорку. Власники кабельного телебачення повинні звірити з їхніми телепрограмами.

Крайовий Комітет Вшанування Жертв Голоду в Україні, який забезпечує телевізійну мережу стрічкою „Жнива розпачу", оголосить можливі наступні покази фільму.

В АМЕРИЦІ

У СЕРЕДУ, 25-ГО серпня, Уряд ЗСА оскаржив шейха Омара Абдель Рахмана, відомого єгипетського проповідника релігійного фанатизму, що саме він був провідником терористської групи, яка виконала збомблення Світового торговельного центру в Ню Йорку, плянувала збомбити ще інші відомі об'єкти — будинок Організації Об'єднаних Націй, головну квартиру ФБІ та обидва тунелі з'їзду до Мангеттену з Ню Джерзі та були причетними до вбивства у 1990 році жидівського активіста рабина Маєра Кагане. Таке повернення справи не тільки затримає шейха Рахмана у ЗСА, але також дозволить властям поновити справу вбивства рабина М. Кагане.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ житлового будівництва і міського розвитку Генрі Сіснерос сказав у телевізійному інтерв'ю, що З'єднані Стейти не повинні забезпечувати безплатним медичним обслуговуванням і соціяльною допомогою нелегальних імігрантів. „Можливість безплатно діставати ці блага притягає в нашу країну, як магнет, людей з інших держав", — сказав Г. Сіснерос. „Існують проблеми, про які ми не можемо забувати, — сказав секретар Департаменту. — Наприклад, навчання дітей нелегальних імігрантів. Їхні батьки — нелегали, але діти народилися в нашій країні. Хіба ми маємо право позбавляти їх можливости вчитися безплатно?" На думку Г. Сіснероса, існує небезпека, що нелегальні імігранти перетворяться у козлів відпущення при виникненні політичних та економічних проблем. Він вказав, зокрема, на політичні труднощі губернатора Каліфорнії Вілсона і на економічні труднощі, які переживає Каліфорнія. „Але, — підкреслив Сіснерос, — нелегальні імігранти не повинні діставити безплатно блага, які дістають американці"

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ Америки продадуть Савдійській Арабії 60 пасажирських літаків Король Савдійської Арабії прийняв рішення купити літаки в американських компаній „Боїнг" і „МекДоннел-Даглес". Йдучи назустріч особистим просьбам президента Билла Клінтона. Як пише газета „Вашінґтон Пост", ця купівля на суму 6 біл. дол., про яку покищо офіційно не оголошено, стане однією з найбільших в історії цивільного літакобудівництва. Таким чином, великий контракт перейде до фірм ЗСА, а не до европейського концерну „Аеробас-індастрі", як плянувалося раніше. Вперше справу про таке замовлення у ЗСА порушив державний секретар Воррен Кристофер під час переговорів з представниками Савдійської Арабії у лютому цього року.

ЗСА ВВЕЛИ САНКЦІЇ ПРОТИ КИТАЮ І ПАКІСТАНУ

Вашінґтон. — Адміністрація ЗСА прийняла рішення ввести обмежені економічні санкції проти Китаю і Пакістану, прийшовши до висновку, що Пекін передав Ісламабадові технологію створення ракет, порушивши таким чином міжнародну угоду про контроль над озброєнням. „Цей крок є ще одним ударом по американсько-китайських відносинах, які переживають тяжкі часи у зв'язку з незгодами між двома країнами з приводу прав людини та іншими проблемами, зв'язаними з китайською програмою експорту озброєнь", — пише пресове агентство Ассошіейтед Пресс.

Згідно з твердженням Вашінґтону, він має свідчення, які доказують, що Китай передав Пакістанові сучасну технологію виробництва ракет М-11 кляси „земля-земля", а це „порушує режим контролі над ракетною технологією". Як заявив представник пакістанського міністерства закордонних справ Мунір Акрам, Ісламабад купив у Китаю ракети близького радіусу дії, але не ракети М-11. Разом з тим, як повідомляє АП, він обійшов мовчанкою справу про те, чи купив Пакістан в Китаю технологію створення ракет М-11.

Пакістан уже позбавлений практично всієї американської допомоги (ще недавно перевищувала півмільйона долярів) в результаті американського законодавства, яке забороняє допомагати країнам, які розвивають власну базу для створення нуклеарної зброї. Саме до таких держав належать і Пакістан. Введення санкцій ЗСА щодо Китаю і Пакістану викликано і тим, що американській розвідці вдалося дістати сателітні фотознімки китайських вантажів, доставлених минулого року в пакістанський порт Карачі.

Заступник державного секретаря у справах міжнародної безпеки Линн Дейвіс повідомила амбасадорів Китаю і Пакістану у Вашінґтоні про рішення, яке прийняла Адміністрація.

У СВІТІ

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД застеріг колишнього короля Константина II, який перебуває в країні з приватною візитою, що може вислати його за межі Греції, якщо він дозволить собі на будь-які публічні заяви або посміє з'явитися у громадських місцях.

ЦИМИ ДНЯМИ в Сеулі відбулася пресова конференція, на якій виступив колишній північно-корейський військовослужбовець Ім Ен Сон. Йому вдалося втекти у Південну Корею. Між іншим, він повідомив, що в кінці 1992 року в Північній Кореї десять армійських генералів спробували організувати військовий переворот, однак їх спіткала невдача і всі вони були розстріляні. Причиною невдачі змовників була надзвичайно ретельна система контролі над життям кожної особи в корейській комуністичній державі.

У НОВОМУ УРЯДІ Японії виникли помітні незгоди щодо можливого вступу країни в число постійних членів Ради безпеки ООН, до чого активно прагнув попередній японський кабінет міністрів, особливо в останній час. Садао Ямагана, лідер впливової соціял-демократичної партії, котра входить у правлячу коаліцію, заявив газеті „Сахі", що його партія рішуче виступає проти збільшення міжнародних прав і обов'язків Японії.

У НАПІВЗРУЙНОВАНОМУ війною Кабулі офіційно проголошено про відкриття шкіл, не зважаючи на те, що артилерійські і ракетні обстріли афганської столиці все ще продовжуються. Усі навчальні установи зачинилися майже два роки тому, коли після повалення промосковського уряду Наджибулли в місті почалися криваві сутички між різними групами муджагедінів. Приміщення багатьох шкіл досі зайняті родинами втікачів, в університетському містечку нема ні води, ні електрики. Однак ворогуючі сторони зважили на арґументи міністерства освіти і визнали, що справу шкільництва не можна занедбувати — діти і молодь повинні нарешті взяти до рук не зброю, а книжки.

ЦИМИ ДНЯМИ, відзначаючи 20-річчя свого перебування на пості головнокомандуючого чілійською армією, колишній президент Чіле генерал Авґусто Піночет заявив, що не має наміру резиґнувати. В 1973 році тодішній президент Чіле марксист Сальвадор Альєнде призначив А. Піночета міністром оборони, а згодом саме він очолив антикомуністичний переворот, у висліді якого С. Альєнде загинув. Тепер все більше аналітиків годяться в тому, що А. Піночет врятував країну від економічної кризи. Він керував Чіле до 1990 року, відтак поступився кріслом перед законно вибраним президентом. Однак, згідно з конституцією, президент не може позбавити А. Піночета його військової влади.

ВПЕРШЕ ПІСЛЯ 13 років життя в цілковитій ізоляції звернулася до югославських читачів Йованка Броз, вдова колишнього керівника Югославії Йосипа Броза Тіто. Београдська газета „Вечерње Новости" вмістила першу частину великого інтерв'ю з Й. Броз, в якому вона розповідає про свою родину, дитинство, початок життєвого шляху у партизанській групі, куди вона пішла 17-річною дівчиною у 1942 році.

ЦИМИ ДНЯМИ в Закарпатті з офіційною візитою побував генеральний консул Мадярщини Іштван Монорі. Під час його зустрічі з представником Президента в області Михайлом Країлом обговорювалися питання кордонів, митних служб та контрольно-перепускного пункту в місті Чоп. На думку спостерігачів, ця зустріч стала ще одним кроком до створення відкритого кордону між Україною і Мадярщиною.

МІНІСТЕРСТВО освіти Молдови провело соціологічне опитування, щоб з'ясувати, наскільки доцільним є вивчення української мови як другої державної в навчальних установах республіки. З 90,000 опитаних на це питання позитивно відповіли 40,000 осіб.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434 0807 (201) 434 3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Другі роковини путчу у Москві

19-го серпня 1991 року розпочався у Москві державний переворот, націлений на позбавлення влади тодішнього президента Міхаіла Ґорбачова й заведення режиму „твердої руки". Ґорбачов перебував тоді на відпочинку у Сочі на Криму і змовники поставили його там під хатній арешт. Однак, спроба перевороту, яка перейшла до історії під назвою путчу сталіністів, провалилася, бо була по-партацьки підготовлена, спиралася тільки на стаціонованих у Москві „спеціяльних загонах" КҐБ і не знайшла підтримки від регулярного війська, яке відмовилося брати приступом будинок парляменту, в якому — за наспіх влаштованими барикадами — перебував Боріс Єльцин.

Змовники не перервали телефонічних проводів і Єльцинові вдалося переконати командан та гарнізону і деяких членів уряду, щоб вони не підтримали путчу. Він тривав усього три дні і 21-го серпня безславно скінчився. Він скомпромітував Комуністичну партію, головачі якої разом із проводом КҐБ були організаторами того путчу. Скомпромітував також Ґорбачова, бо всі змовники були особистими і політичними його приятелями, всі вони займали керівні становища з номінації від Ґорбачова. Насправжнім героєм цих трьох днів став Єльцин. Формально він привернув волю і владу Ґорбачову, але та влада тривала ще тільки не цілих півроку, бо розвал імперії у наслідок усамостійнення його 11-ти членських республік вихопив з-під Ґорбачова територію.

Другі роковини прогри путчу у Москві відзначили масовою маніфестацією під звуки оркестр, що грали патріотичні марші. Великого здвигу народу не було, бо падав густий дощ. Б. Єльцин виголосив до народу палку промову, що її передавали через голосники, — перевів теж у будинку парляменту пресову конференцію. Пресове аґенство Ассошіейтед Пресс подало широку вістку з Москви п. з. „Єльцин закликає Росію спротивитися реакції у другу річницю перевороту". Він таврував сучасний російський парлямент та зліплений Ґорбачовим „надпарлямент" під назвою Конґресу народних депутатів, як гніздо реакційних сил. Заявив, що його найбільшою помилкою було тоді, два роки тому, — збереження тих установ, що їх треба було розігнати. Обіцяв, що осінню цього року він таки розпише нові вибори, хоч існуюча ще стара конституція не дає йому на це формального права. Виправдувався, що дотепер не переведено суду над змовниками перевороту, бо появилася про це вже книжка і перешкодили політичні відносини. Ствердив, що переведення економічної реформи із переходом на вільний ринок мусить іти впарі з демократизацією режиму і заповів, що він буде боротися за реалізацію тих обох цілей. Таврував існуюче злочинство і закликав до припинення воєнних зударів на Кавказі.

Росія проголосивши себе спадкоємцем майна Совєтського Союзу, переводить цей безправний стан силою факту і вона куди багатша від України. Але боротьба за владу в Росії гостріша, як в Україні. Традиційне русофільство Заходу, зокрема Америки, диктує йому ставити на перше місце Росію, якій „треба помагати в ім'я збереження тамтешньої демократії". Невідомо ще, як у практиці проявиться нібито зміна закордонної політики ЗСА у відношенні Сходу Европи з більшою увагою до України. Треба подякувати Богові, що відібрав розум змовникам путчу, бо та їхня спроба завести в Евразії реакційний диктаторський режим — спричинила упадок комунізму, створила для України історичний шанс віднови своєї державности і розвалила совєтську імперію. Вказівки історичного годинника не можна пересувати назад, — кожна така спроба мусить скінчитися катастрофою для немудрих смільчаків.

ЛІДЕР КУРДСЬКОЇ робітничої партії Абдуллаг Оджалан заявив в інтерв'ю турецькій газеті „Озгюр Гюндем", що збройні формації курдів до початку 1994 року будуть нараховувати 30,000 вояків. Тепер їх є тільки 10,000. А. Оджалан запевняє, що турецький уряд не зможе протистояти такій кількості бойовиків і тому наступний рік має стати „ роком успішної збройної боротьби курдів".

Треба зрештою побачити: початок нашої самостійної державности не міг бути й не буде легким. Але ж перебільшувати наші труднощі не варто. Я прожив доволі тривале життя — і все воно пов'язане з голодом, арештами, кров'ю Навіть порівнювати не можна з тим життям, яке мають нині українські громадяни — воно було смертельно гірше!. Попри всі негаразди, котрі нам сьогодні вельми докучають, ніде в Україні люди не вмирають від голоду, всюди на київських вулицях бачимо веселих, добре зодягнених перехожих. Є й старці, але згадаймо раніше їх не було через те, що за старцювання режим кидав до ҐУЛаґу. Власне, старці є всюди — і в Парижі, і в Лондоні, і особливо їх багато в Ню Йорку. Можна навіть сказати наявність старців на вулицях виказує наявність демократії. Твердження буцімто схоже на блюзнірство Та це так здається лише тоді, коли не знаєш порядків тоталітарної держави жодна з них не дозволяла старцювати. Якщо оцю сумнівну „стерильність" брати за зразок, то можна дуже помилитися.

Нашим найбільшим лихом є інфляція. Нам кажуть інфляція й далі має

Микола Руденко

ДВА РОКИ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

II

збільшуватися — отже життєвий рівень буде падати. Навіть продукти харчування буцімто мають зростати в ціні. Може, це й так. Інфляція і за звучанням самого слова, і за змістом явища схожа на інфекцію. Якщо з нею не боротися, сама вона не спиниться. Та все ж я гадаю, що велетенський врожай цього року здатний погасити інфляцію. А врожай справді казковий. Досить сказати, що на багатьох ланах 70—80 центнерів пшениці з гектара сьогодні не дивують, бо часом беруть і по 90, і понад 100 центнерів. А це ж пшениця — не кукурудза! Тут ми маємо такі рекорди, якими можна пишатися.

Щоб уявити, яка це велетенська величина, скажу таке: середній врожай у СССР майже ніколи не перевершував 9—10 центнерів з гектара. Середній в Україні цього літа становитиме понад 30 центнерів з гектара. Зрозуміла річ: Україна засіває не лише родючі чорноземи, а й київські та чернігівські піщаники. Знижуючи середню врожайність, вони додають свою скромну дещицю до соборного короваю. Ми ж бо не заради рекордів стараємося, а заради загального добра. Ми вже маємо по тонні на душу населення, а ще ж визріє кукурудза...

Щоб прогодувати населення України, держава замовила землеробам 14 мільйонів тонн збіжжя. Воно купується за світовими цінами. Ще не завершилися жнива, а держава вже отримала в рахунок замовлення 11 мільйонів тонн. Продають державі, можна сказати, навипередки: вигідно.

І разом з тим дозвольте нагадати виступ віцепрем'єр-міністра Володимира Дем'янова, який сказав: якщо дати сільським трудівникам усе необхідне (гербіциди, добрива, високоякісне насіння, сучасну техніку), Україна здатна подвоїти врожайність навіть проти цьогорічного. То невже ж усе в нас так погано, як намагаються переконати численні журналісти? Вони раніше не мали права писати про темні сторони нашого життя, то вирішили тепер надолужити. При цьому порівнюють наше сьогоднішнє життя не з пересічними, а з кращими совєтськими роками, що були забезпечені розпродажем природних ресурсів, особливо нафти. А часом порівняння сягає навіть берегів Америки — яке там життя і яке в Україні. Понад 200 років свободи і тільки два роки — хіба це співрозмірно?..

Ми знаємо: далеко не все збіжжя потрапить у комори — через недосконалу техніку великий відсоток втрат. Є також розкрадання. Та найбільша втрата — продаж збіжжя заради забезпечення нафтою. Сьогодні продукти харчування на світовому ринку дешеві, а нафта дорога. В середньому одна тонна нафти варта одної тонни збіжжя. Отже, не маючи покищо вартісних промислових виробів, ми змушені десятки мільйонів тонн нафти купувати за пшеницю, м'ясо, олію, цукор. Але, гадаю, так буде не завжди: наша промисловість рано чи пізно підніметься з руїн. Уже й сьогодні маємо на продаж багато сталі й інших металів, але розладнаність економічних механізмів дозволяє наживатися окремим людям за рахунок народу.

А проте й у цих суджен-

(Закінчення на стор. 4)

Сільське господарство завжди було важливим економічним чинником України. Це завдяки, в першій мірі родючому чорноземі й добре вишколеній робочій силі. Хоча Україні в системі СССР не приділено належного капіталу та уваги, щоб розвинути природні багатства. Україна, все таки, зуміла поєднати землю, працю і капітал в продуктивну силу.

За даними Народного господарства України за 1990 рік, виробництво її агрономії становило: 55 відсотків живий інвентар і 45 відсотків урожай за роки 1986—90; 19.6 відсотка брутто соціяльного прибутку за 1988 рік; 28 відсотків державного прибутку за роки 1989 і 1990.

Пересічний роковий видобуток за час 1986—90 був такий: збіжжя — 48 млн тонн, з чого пшениця 24 млн. тонн, цукрові буряки — 44 млн тонн, картопля — 18 млн тонн, городина — 8 млн тонн. У середньому, наймання в 1989 році становило понад сім мільйонів осіб.

Сільке господарство у самостійній Україні не розвивається з багатьох причин. Сам факт, що люди покидали і покидають села, матимуть негативний вплив на сільське господарство. Звичайно, залишають село молоді люди з кращою освітою, незважаючи на це, що заробітки в сільському господарстві підносилися частіше ніж в містах. У 1970

Олександер Серафин

ЧИ СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО СТАНЕ АВАНҐАРДОМ В УКРАЇНІ?

році села становили 45.5 відс. населення, а в 1989 році лише 33.1 відс.

Хоча сільське господарство ввело деякі реформи, заснування приватних господарств зазнало багато перешкод. З них деякі: виділення приватникам найменш урожайної землі, зобов'язання продавати державі по нижчих цінах, брак знаряддя і насіння до засіву і брак капіталу, як приватного, так і державного.

Позитивним явищем є приватизація присадибних ділянок і їх збільшений розмір. Понад 13 мільйонів громадян їх тепер управляє. Їхня продуктивність у 1992 році збільшилася на 50 відс. Вони постачають одну третю сільсько-господарських продуктів.

Деякі частини України мають значну проблему з ерозією землі. Вивітрення землі є більше в південній і південно західній частині України. Ерозія води — найбільша в західніх областях країни. Забруднення ґрунту походить з двох джерел — індустрії і застосування хемікалів. Гірництво також руйнує чорнозем. Шкода заподіяна Чорнобилем ще вповні не окреслена. Хоча Україна має здорові закони стосовно довкілля, досвід вказує, що самі закони на папері ще не вистачають.

Сільське господарство мало бути в Україні і в інших країнах Східньої Европи авангардом нової економіки. В більшості з цих держав, сільськогосподарський видобуток впав в 1992 році на 10 відсотків головно з причини посухи. Передбачається дальший спад в 1993 році. Росія вийнятково мала добрий урожай в 1992 році і цього року матиме ще кращий завдяки добрій погоді.

Одначе справа не тільки в погоді. Реформи сільського господарства в Східній Европі спричинили багато інших проблем. Одною з них є дуже повільна приватизація, яка потрібна, щоб дати заохоту працівникам і створити капітал для дальшої розбудови. Приватна власність дає можливість гарантувати позичку землею. У цьому напрямі іде сільськогосподарська політика, але дуже повільно. З однієї сторони, директори колгоспів не хочуть втратити свої посади, а — другої, працівники не спішаться брати на себе більшої відповідальности і тяжче працювати. Наприклад, у колишній Чехо-Словаччині менше ніж шість відсотків усіх осіб, що мали право зголошуватися за землею, подали свою заяву до початку цього року. Литва вже створила 104,000 приватних родинних господарств. Росія тепер має 260,000 приватних господарств. На кожну з них припадає пересічно 38 гектарів землі. Передбачають 650,000 до 1995 року подвійного розміру. Приватизація сільського господарства України, крім присадибних ділянок, ще далі в стадії розмов.

Виробники сільсько-господарських машин не продукують малих машин для приватних фармерів. Постачальники виробів підвищили ціни на багато більше, ніж ціни на їжу. З причин високих цін, запотребування на деякі сільськогосподарські продукти знизилося. Надвишку в постачанні не купує Захід із огляду на високі мита. Тобто ціни східньоевропейських товарів не є конкурентні з західніми, що їх підтримують держави. Така ринкова ситуація впливає негативно на приватизацію сільського господарства.

У 1988 році, Україна вивозила на 409 млн карбованців більше ніж імпортувала сільсько-господарських продуктів. На жаль, сільське господарство не є цим авангардом нової економіки України, на який ми надіялися. Заклики до зрозуміння цих справ не мають впливу на більшість у Парляменті України.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про „вас" і „нас"

Як часто чуємо тепер у розмовах ці два слова, що вказують на цей різкий поділ, який, незважаючи на всі голосні запевнення і заклики про єдність постійно таки зарисовується в усіх ділянках життя поміж тими нашими рідними і близькими, що проживали під совєтською займанщиною в Україні, а нами — колишніми скитальцями, а тепер громадянами західніх держав.

У перших місяцях, коли врешті після понад сорока років впали кордони були лише радість і сум, були гарячкові розповіді, бажання заповнити проґалину і незнання майже півсторіччя.

Спочатку були взаємні перші відвідини, віднова давніх і початок нових знайомств чи родинних зв'язків, були немов постійні Різдвяні Свята із гостинами, дарунками, теплом і сердечністю.

Але цей період закінчився — бож так воно в житті є, що після неділі мусить колись прийти і будень, а з ним усі його ясні та темні сторінки.

До нас усіх прийшов цей будень доволі скоро і широко відкриті на нове оточення очі побачили все те, що у першій евфорії свободи зустрічей побачити було неможливе.

З цією хвилиною прийшов саме цей поділ на „ви" і „ми", а з ним постійне порівнювання і взаємна критика. Ах, яка вона часом гостра і несправедлива, як болить усіх, що її чують та відчувають, дарма, що одні в даному моменті є критиками, а інші тими „оскарженими", які або слухають мовчки і почуваються погано, або, боронячись, „атакують" самі іншими менше або більше безпідставними закидами своїх земляків.

Ось так, де б воно не було чи в Україні, чи на Заході, ідуть постійно палкі та часто неприємні дискусії про те, що не подобається нам — діяспорцям — у наших земляків на батьківській землі, чи тут, коли вони приїжджають на відвідини, а „їм", що не подобається, чи чого не можуть зрозуміти про нас, наше життя та наші осяги за ті довгі роки тут.

Ніде правди діти, часто і в тих й інших є велика доза розчарування, котра невідмінно приходить після перших палких почувань, які ніколи не можуть існувати безперервно впродовж довгих років. Але з тим розчаруванням в'яжеться також узагальнювання закидів та різниці думок, приходить ще більше підкреслення того стереотипного поділу на „ви" і „ми".

Здається, що, як звичайно, правда лежить десь посередині і тому нам усім треба здобутися на більшу великодушність, вирозуміння та передусім пізнання, яке було наше життя усі ці роки відокремлення, страху та сподівань. Якось воно так завжди здається буває, що у мріях все виглядає куди краще, як на яві, а в батьків звичайно наймиліша ця дитина, яка живе далеко. Так і ми тут — і вони там — довгі роки мріяли та уявляли собі себе взаємно куди більш ідеально, які ми всі насправді є, а лиш тепер обсервуємо, хто ми і що ми та яке тавро наклало на нас півсторіччя штучного поділу.

І може саме під цим кутом треба нам дошукуватися спільної мови, один одного зрозуміти, відкинути усі прикрі для тих й інших закиди, що часто-густо мають свій початок у вузькому матеріяльному розумінні.

Але передусім добре було б, коли б ми усі, без вийнятку, здали собі у цих дискусіях чи тихих критичних заввагах справу, що ми всі належимо до українського народу, який, на жаль, як і кожен народ, споконвіку затримав деякі погані ціхи, яких не змінила ані демократизація Заходу ані комуністичне примусове виховання. І це, здається, є головною причиною, що ми споримо, як колись за ниву, що не можемо стерпіти, щоб сусідові краще поле вродило і що не можемо піднестися понад все буденне.

О-КА

Роман С. Голіят

МИТРОПОЛИТ ЙОСИФ СЛІПИЙ ПРО НАШУ ЦЕРКВУ

Митрополит Йосиф Сліпий, „Погляд на догматичні та історичні основи Греко-Католицької Церкви в Україні, видання „Богословії", ч. 58, 67 ст. Рим, 1993

Згадану вище працю Блаженніший Йосиф написав у 1954 році в Маклаковському домі для інвалідів. Цю працю переслано до Міністерства внутрішніх справ у Москві, а в 1959 році, переслано до Києва і долучено до судової справи Митрополита Йосифа Сліпого ч. 87, та підшито до 10-го тому (аркуші 231—277).

Професор Ол. Мишанич, привіз з Києва з „Архіву Служби Безпеки України" виписки і фотокопії деяких матеріялів, що торкаються Патріярха Йосифа, а між ними й фотокопію вищезгаданої праці. Щойно 28-го серпня 1992 року на науковій конференції у Львові, присвяченій перенесенню тлінних останків Патріярха Йосифа, присутні довідалися про другий період, тобто арешт та засуд Патріярха Йосифа в 1959 році на сім років.

Праця Митрополита Сліпого складається з трьох частин: у першій частині говориться про Вселенськість християнської віри на давній Русі від її початків, аж до часів великого князя Володимира Мономаха. В другій частині йде мова про боротьбу за вселенськість і перемогу Керулярівського роздору, а в третій частині говориться про Церковну Унію.

У першій частині читаємо, що, якщо хтось уважає себе християнином, то мусить вірити в постанови Христа і затверджену ним організацію, що всі мають підчинятися Петрові і всі єпископи, наслідники апостолів, наслідникові св. Петра — Папі Римському. Післанництво ширення віри, дані не тільки Петрові і апостолам у їхні часи, але і до кінця світу.

Усі нарушення Христової постанови, всякі автокефалії, протестантизми, секти і єресі, не мали і не будуть мати Божого благословення. У цьому, отже, лежить причина, чому наша Греко-Католицька Церква, незважаючи на всі польські і царські переслідування та теперішні труднощі і заборони, так твердо і рішуче обстоює свої позиції.

Єпископи Риму вважалися наслідниками Петра і втішалися найбільшою повагою, авторитетом і впливом у всій Вселенській Католицькій Церкві.

Впродовж перших вісьмох століть, між Західньою і Східньою Церквою не було різниць у справах віри і одности проводу. Церква була одна, Вселенська, Католицька і один Пастир, як установив Христос. Різниця була лише в мові, обрядах і дисциплінарних канонах, які розвивалися окремо. У всіх було переконання про існування однієї Християнської Церкви, незважаючи на різні єресі, які спільно Схід і Захід осуджували і поборювали. До III сторіччя панівною мовою в Римі була грецька. На ній відправлялися Богослуження і св. Письмо, Євангеліє і послання були написані по-грецьки. Одначе між простолюдьям розговірною мовою була латинська і в IV сторіччі вона стала літературною. Уживання квашеного і прісного хліба не було ще усталене, а переходові непорозуміння, які час від часу поставали, вирівнювалися і проминали безслівно, як от святкування пасхи, перехрещування єретиків й інші.

Усе ж таки треба признати, що впродовж сторіч зростало відчуження Східньої Церкви від Західньої із-за територіяльних віддалень, різниці мов, церковних практик і ослаблюючих зносин та із-за політичних причин. На Сході вибивалися два церковні патріярхати, як осередки — Олександрійський і Антіохійський. Царгородський і Єрусалимський були признані, щойно на Халкедонському Соборі 451 року Константинопольський патріярх висував себе, як єпископ Нового Риму і Нової Столиці та присвоював собі найвищі права на Сході, які, як сказано, не признав Папа. На Заході був лише один патріярх Риму і під його судовласть підлягав увесь Захід. Патріярхати — це церкви більших столичних городів, державних і національних осередків, основані апостолами, що далі закладали кругом себе нові епархії і мали над ними зверхність.

Щойно 1054 року новий роздор викликав константинопільський патріярх Михайло Керулярій. Він відмовив послуху Папі й закинув римській Церкві іншу „єресь", а саме уживання опрісноків. Закид походження Св. Духа „і від Сина", зійшов з овиду на другий плян. Кардинал Гумберт проголосив у Константинополі в імені Папи анатему і залишив город, вертаючись через Київ до Риму. Від того часу постав роздор між обидвома Церквами загальнозваний „Східньою схизмою". Цього роздору не вдалося вповні усунути до нинішніх часів, незважаючи на посилені намагання обидвох боків.

Щойно, коли турки стали поважно загрожувати Константинополеві, Васілевс Емануїл і патріярх Йосиф згодилися на Собор у Феррарі, а пізніше у Фльоренції (1437—1439). На ньому визначились, як прихильники з'єднання, нікейський архиєпископ Виссаріон і київський митрополит Ісидор, перший як богослов, другий як політик і дипломат. На Соборі признано примат Папи, походження Св. Духа від Отця і Сина згл. через Сина, правосильність прісного і квашеного хліба, вияснено епіклезу — молитву про призвання Св. Духа після виголошення слів установлення — „це є моє тіло" і „це є моя кров", признано чистилище, як стан (не місце) душ, що відійшли із тіла з легкими гріхами і дочасними карами, як вони спокутують перед допущенням до неба. Патріярх Йосиф умер у Фльоренції, а його наслідником став Виссаріон.

Подружжя наших князів і княгинь зі західніми католицькими королями, почитання тих самих святих — св. Климентія Папи, Бориса і Гліба, Кирила і Методія і ін., свідчать про спільну віру України і всієї

(Закінчення на стор. 4)

ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ ЗАКРІПЛЮЄТЬСЯ! ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ ВКЛАДОМ ВАШОЇ ДИВІДЕНДИ У ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

ЗУСТРІЧ З М. РУДЕНКОМ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

З українською громадою зустрівся наш достойний гість Микола Руденко як із гуртом добре знайомих друзів. Щирість і радість зустрічі була обопільна. Адже п'ять років тому вітали ми в Філядельфії подружжя Руденків як звільненних в'язнів совєтських ҐУЛагів, як тих, що вистраждали нашу глибоку пошану, внутрішньо-відчутне признання за мужність, нашу вдячність за творче життя, яке вони пронесли крізь вузький проміжок між Сциллою і Харибдою і не уронили цього скарбу...

Вечір доповіді М. Руденка влаштували спільно метрополітальний відділ УАКРади, Комітет Оборони Національних Прав в Україні Уляни Мазуркевич і її подруг та філядельфійський Відділ УККА. Вечір відкрила У. Мазуркевич, яка тепло привітала гостей Миколу і Раїсу Руденків. Заля підтримала слово привіту щирими оплесками. І тут треба признати, що у Філядельфії на такого роду зустрічі не потрібно довгої підготови і реклями. В даному випадку електризувало нашу громаду саме ім'я гостей — „Руденки приїхали".

Темою гостя-доповідача була сучасна Україна, прогнози на найближче і дальше часово майбутнє. Це, зрештою, саме те, що турбує і болить кожного з нас удень і вночі... Особливість виступу М. Руденка в тому, що він не тратить лишніх слів на загальні ствердження, на те, що кожний з нас знає. Отож приступає до основного: як саме Україна може устабілізувати своє буття, свою економіку, як вона може вижити, перебороти глибоку кризу, зробити нарешті перший крок до відбудови, до укріплення державности, до стабілізації економіки. Доповідач пригадав своїм слухачам, що довгі століття була Україна в ролі колонії імперської Москви і ця імперія зуміла поступово витягти з України останні соки, залишаючи нарід її на призволяще. Поворот до власного державного життя тяжкий, а шлях, до нього нерівний, повний вибоїн. Потрібна всевідречна праця, з'єднання усіх сил.

Зупинився наш прелегент на двох найважливіших доменах державного життя: промисловості і сільському господарстві. Промисловість України в існуючому стані — феномен рідкісний у світі, бо 85 відс. всього її виробництва становила важка воєнна індустрія, що було зумовлене сконцентрованням копалин і сировини — вугілля, залізна руда, інші цінні а то й рідкісні метали, і руки до праці, і розум винахідливий. Все було на місці.

Завалилася імперія і не стало потреб гігантської збройної індустрії. Зупинився і південний завод у Дніпропетровську, що виробляв найбільші та найскладніші ракети світу, завод, що ним керував донедавна сучасний прем'єр Леонід Кучма. Для того, щоб провести конверсію і розпочати виріб товарів для щоденних потреб, треба розібрати на брухт велетенські споруди заводів і вивезти до мартенівських печей та переплавити на метал. Тоді можна побудувати нові машини і продукувати все необхідне. Цей процес доволі довгий і коштовний. Тож не можемо очікувати швидких результатів. Та є інша домена господарського життя, це — споконвічне хліборобство її. Не дивлячись на усі катаклізми, на великі шкоди для ґрунтів колоніяльним безконтрольним господарюванням, не дивлячись на нечувану чорнобильську катастрофу — земля України багата. Доповідач навів статистичні дані для зрозуміння конкретних можливостей її: тоді як у всьому Совєтському Союзі середній врожай був 9-10 центнерів з гектара, то сама Україна давала в середньому 30 центнерів з гектара.

Минулий рік був посушливий і не дав доброго врожаю, довелося вирізати багато худоби, але хліба все ж зібрали досить, щоб прогодувати населення. Цьогорічний врожай незрівнянно кращий. Він — багатий. В деяких областях зібрано по 80, 90 і навіть 100 центнерів з гектара. М. Руденко певен, що цей урожай стане стабілізуючим чинником в економіці України.

Новий урожай ввійде в обіг восени і взимку і тоді це стане помітніше. Все це в більшості при старій колгоспній системі, бо приватизація лише починається. Але селянин працьовитий, він виконує величезну працю, знає зв'язок між виробництвом і зерновими культурами. І він устабілізує економіку України та зупинить гіперінфляцію. Зупиниться і знецінення українського карбованця і тоді можна буде ввести гривню. Земля українська врятує українську державність, її незалежність.

Це зіставлення конкретних проблем було своєрідною ревеляцією. Тож при такому насвітленні проблем можна було в уяві доглянути як не світло, то просвіток у довгому чорному тунелі українського сьогодення. Були питання і були відповіді. Відчувалася назагал вдячність дорогому гостеві М. Руденкові і його дружині, яка на його прохання прочитала деякі його гарні, глибокі змістом і поетикальною формою поезії, — адже М. Руденко — відомий письменник і всі ми це глибоко цінуємо.

Н. Пазуняк

Тамара Стадниченко, Микола Руденко, Уляна Мазуркевич, Михайло Нич і сидить Раїса Руденко.

Архів...

(Закінчення зі стор. 1)

ЕЙ, ФБІ, Державного департаменту, Департаменту оборони, Комісії Воррена і Комісії Рокефеллера, а також документи з президентських бібліотек і комісій Конгресу, які займалися розслідуванням цього вбивства.

Увагу кореспондента пресового агентства АП Майка Файнсібера, як і багатьох його колеґ з інших засобів масової інформації, привернули вісім сторінок машинописного тексту. Їх автор — колишній співробітник КҐБ Петро Дерябін, який втік на Захід. У листі до СІ-АЙ-ЕЙ він робить висновок, що замах на Кеннеді міг бути організований КҐБ. П. Дерябін подає дев'ять доказів, чому Совєтський Союз скористав би від вбивства президента ЗСА. Колишній чекіст звертає увагу на те, що Адміністрація Кеннеді виступала проти надання Совєтському Союзові великих кредитів. „Дерябін теоретизує, — пише кореспондент АП, — з приводу того, чому змогу організував Кремль".

Судячи з того, що лист Дерябіна привернув більше уваги, ніж інші розсекречені тепер документи, можна здогадуватися, що серед 800,000 доступних для широкої публіки сторінок нема нічого істотного, що могло б доповнити висновки Комісії Воррена.

Вибрано „Міс Союзівку"...

(Закінчення зі стор. 1)

А. Мельник у коронаційному вальчику з управителем Союзівки Іваном Флисом, мол.

цею в Рідній Школі. Вона членка танцювального ансамблю „Громовиця", братства свв. Бориса і Гліба, спортових дружин плавання та бігу, лещатарського клюбу і т.д. Її окремі замилування це: читання, вишивання, спів, спорт, писання віршів і подорожування. Є членкою 472 Відділу УНС.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ВОЛОДИМИР ЛИСИК член УНС Відд. 113-го в Деррі, Па. помер 18-го лютого 1993 року на 74-му році життя. Нар. 28-го року в Кребтрі. Членом УНС вересня 1918 року в Кребтрі. Членом УНС став 1936 р. Залишив у смутку Анну Любінську. Похорон відбувся 21-го лютого 1993 р. на цвинтарі Кальварія в Юніті Кавншип, Па.

Франк Кузьмчак мол., секр.

ЕВГЕНІЯ ЛЕСЮК з дому Воробець, член УНС Відд. 471-го Т-ва ім. ген. Т. Чупринки в Монтреалі, Кве. померла 21-го травня 1993 року на 64-му році життя. Нар. 8-го травня 1929 року в Монтреалі, Кве., Канада. Членом УНС стала 1981 року. Залишила у смутку мужа Ярослава, дочку Дарію з мужем Богданом та близьчу і дальшу родину. Похорон відбувся 25-го травня 1993 року на цвинтарі Кот де Неж в Монтреалі, Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Андрухів, секр.

У ВОСЬМУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. д-ра

ВОЛОДИМИРА ДУШНИКА

будуть відслужені

СЛУЖБИ БОЖІ

в таких церквах:

св. Трійці в Кергонксоні, Н. Й. в понеділок, 6-го вересня 1993 р. о год. 8-ій ранку;
св. Миколая, С. Бруклин, Н. Й., в неділю, 12-го вересня, о год. 10-ій ранку;
св. Юра в Ню Йорку, в суботу, 18-го вересня о год. 9-ій ранку.

Просимо про молитви в цей день:

дружина — МАРІЯ
син — МАРКО

У глибокому смутку повідомляємо, що в середу, 11-го серпня 1993 року о год. 7:50 веч. після довгої та важкої недуги відійшла у вічність, на 72-му році трудолюбивого життя, наша найдорожча та незабутня

ДРУЖИНА, МАМА І БАБЦЯ

бл. п.

НІНА МУРГА

ПАНАХИДИ відбулися: у четвер, 12-го серпня та у п'ятницю, 13-го серпня 1993 р. в похоронному заведенні Бугая, а в суботу, 14-го серпня з похоронного заведення тіло покійної Ніни перевезено до УПЦеркви св. Покрови, де відслужено похоронну Службу Божу. Тлінні останки похоронено на цвинтарі Woodlawn в Дітройті, Миш.

У глибокому смутку та невимовному болю залишила:

мужа — ІВАНА
дочку — ЛЕСЮ з мужем АНДРІЄМ
сина — ВОЛОДИМИРА з дружиною ВІРОЮ
внуків — ЙОСИПА й АНАТОЛЯ, ВАЛЕНТИНУ І АЛЕКСАНДРУ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ 19-го ВЕРЕСНЯ 1993 р. буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА за спокій душі покійної НІНИ

в УПЦеркві св. Покрови у Саутфілд, Мас.

До участи в молитвах за душу покійної просить

РОДИНА

Митрополит Йосиф Сліпий про...

(Закінчення зі стор. 2)

Русі з усіма християнами, не тільки східніми, але і західніми, очолюваними Папою Римським.

У другій частині подана історія боротьби за Вселенськість Церкви і перемога Керулярівського роздору, та старання про збереження Церковної одности — від смерти Великого Князя Володимира Мономаха до Фльорентійської Унії (1125—1439 р.)

Після смерти Володимира Мономаха, з Константинополя приїжджали в Україну деякі вчені, красномовні і меткі митрополити, що розвивали широку акцію проти Заходу й Риму. До того знищення Києва 1169 року Андрієм Боголюбським, друге знищення Ольговичами і Руриком, напад монголів 1240 року, перенесення митрополичої столиці до Володимира і Суздаля (1169—1328), а від 1329 року до Москви, ослабило міжнародне становище Києва і його зв'язки зі Заходом. Усе ж таки, українські князі, митрополити, українці з походження і українське духовенство, не здавало легко своїх позицій в користь Царгороду. Свідчить про це: вибір Климентія Смолятича на київського Митрополита, незалежно від константинопільського патріярха, за часів великого князя Ізяслава Мстиславича (1146—1154), внука Мономаха; а другою такою подією було письмо Папи Інокентія III до руського духовенства 1207 року, а найважливішим було коронування Данила папською короною (1253 р.)

У 1340 році західніми землями України заволодів польський король Казимир і почав колонізувати завойований край. Він звернувся у 1370 році до Патріярха з проханням відновити опорожнену галицьку митрополію. Патріярх поставив митрополитом Романа.

У 1417 році київська митрополія обнимала такі епархії: Київ, Галич, Львів і Поділля, Володимир і Берестъ, Луцьк і Острог, Холм і Белз, Перемишль, Самбір, Сянок і Підкарпаття, Пинськ і Турів; на Білорусі: Полоцьк, Витебськ і Мстислав (Могилів). Київські митрополити замешкували тоді у Вильні або Новгородку.

У третій частині, обговорюється Церковна Унія. Від Фльорентійського Собору 1439 року до Берестейської Унії 1596 року

Безпосереднім товчком унійського відруху був оплакання гідний стан Церкви на західніх землях України. За ініціятивою екзарха Кирила Терлецького, єпископа Луцького, з'їхалося ще перед Собором до Белза чотирьох єпископів: Кирило Терлецький, Гедеон Балабан, єпископ львівський, Леонтій Пелчинський, єпископ пінський і Діонисій Збируйський, єпископ холмський. Вони передискутували з'єднатися з католицькою римською Церквою. З тим рішенням, приїхали вони до Берестя і застали там Митрополита Михайла Рогозу і Мелетія Хребтовича, єпископа володимирського, по смерті якого заступив Іпатій Потій. У них знайшли вони одобрення свого погляду і рішення, скласти акт Унії, який вони підписали і який потвердив король. Кирило Терлецький і Іпатій Потій виїхали до Риму, щоб предкласти його Папі. З'єднання було довершене і його проголошено на Соборі в Бересті 1596 року.

Відношення польського духовенства і єзуїтів не то, що не було прихильне, але вороже і нищівне. Бо Унія не лише не стала помостом для польщення, як сподівалися поляки, але навпаки, розбудила національну свідомість і врятувала український народ від загибелі.

Вищезгадана праця ілюструвана знімками Патріярха Йосифа і знімкою дому в якому він писав „Історію Вселенської Церкви на Україні".

Це видання „Богословії", видане на гарному папері, є важливим доповненням до історії Української Греко-Католицької Церкви в Україні. Видане на часі, коли сучасну Україну, знову заливає повінь різних сект зі Заходу.

Два роки...

(Закінчення зі стор. 2)

нях є перебільшення. Всюди доводиться чути нарікання на людей, що займаються посередницькою діяльністю. Належить сказати, що й тут у наших нарікання проглядають рецидиви комуністичної моралі. Первісне нагромадження капіталу завжди починалося з активности купецького елементу. І, на відміну від сьогоднішніх звичаїв, купці завжди високо шанувалися та заохочувалися державою.

Хочеться нагадати судження давніх філософів, переважно греків, про різновиди людських особистостей: є люди духовні (пневматики) і є люди тілесні. Духовній людині не потрібні великі маєтності й мільйони долярів у банку — для неї досить мінімуму, що забезпечує прийнятий у суспільстві життєвий стандарт. А відтак потреби пневматика сягають у сфери науки, мистецтва, літератури. Така людина не позаздрить мільйонерам, не побіжить робити революцію — в революціях знаходять вихід пристрасті людей тілесних. І лише капіталістичне суспільство дає вихід тим і тим — саме завдяки цьому західня цивілізація встановила психологічну рівновагу в суспільстві. І саме тому вона передовсім захищає права кожної окремої людини, а тоді вже обертається обличчям до партійних та колективних прав.

Я вірю, що Україна, незважаючи на величезні труднощі, вийшла на благословенний шлях. І тому я вірю у велику долю України!

● РІЗНЕ ●

● SERVICE ●

● РОЗШУКИ ●

Ласкаво прошу відгукнутися усіх, хто особисто знав і може подати відомості про останні роки життя й місце поховання

ПАВЛА СЕМЕНОВИЧА МУЗИКИ,

уродженця села Масівці Проскурівського повіту Подільської губернії (тепер — Хмельницького району Хмельницької области), який 1913 року виїхав до ЗСА на заробітки, працював на шахтах і закінчив своє життя приблизно в першій половині 50-их років у місті Палмертон (Пенсильванія, ЗСА). Збереглося фото кінця 40-их — початок 50-их років. Писати:
Україна, 252030
Київ, а/с 235/8, д-ру В. Іваненку
Факс: (044) 220-4740 або 225-5330, до уваги д-ра В. Іваненка.

• ПРАЦЯ •

■ REAL ESTATE ■

●FUNERAL DIRECTORS●